

již dle povahy věci tím spíše, ježto právní existence skutečných nároků sotva bude z pozemkové knihy patrna.

Bylo tedy — zvláště když přihlášená pohledávka per 2500 K byla popřena a tudíž bylo odporováno uspokojení hotovým zaplacením — přihlížeti k přihlášce ve smyslu Šu 224. ex. ř., odst. 2., pouze potud, že se měl zbylý obnos nejvyššího podání per 1463 K 46 h za účelem zajištění případných nároků z dotyčného právního poměru zapraviti z rozvrhové podstaty a uložit na úrok za současného vyznačení příslušného práva zástavního.

Právem stěžuje si tedy rekurentka do toho, že bylo upuštěno od jakéhokoliv osvědčení pohledávky věřitelkou firmou K. W. a že byl této věřitelce ihned přikázán obnos 1463 K 46 h k hotovému zaplacení, kdežto dovolací stěžovatelka byla odkázána se svým odporem, neopřítelným ostatně o žádné skutečnosti, na pořad práva. Stanovisko, zaujaté exekučním soudem, odporuje také zásadám o processuálním rozdělení průvodního břemene, nutí-li se odkázáním na pořad práva odporující věřitelka již předem k důkazu, že určitá část úvěru, kterou majitel úvěrní hypotéky udává a tedy má dokázati, avšak nedokázal, nebyla vyplacena.

Bylo tudíž odůvodněné dovolací stížnosti vyhověti a rozhodnouti tak, jak shora uvedeno.

Na věřitelce (firmě W.) bude nyní, aby dokázala, jaký obnos jí z úvěrní hypotéky skutečně přísluší, aneb osvědčila, že všichni účastníci jsou srozuměni, aby uložené peníze byly jí vydány. Až do této doby dlužno úroky přičítati v rámci vtělené úvěrní hypotéky ke kapitálu, který sluší uložiti, načež bude exekučnímu soudu dle výsledku důkazu rozhodnouti dle hořejšího pokynu.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 4. května 1915, č. j. $\frac{R\ II\ 279/15}{3}$.) —i—

Žádost majitele povozu o dobrovolný soudní odhad za účelem zvýšení odškodného, přiznaného ve smyslu Šu 11. zákona o válečných úkonech, jest nepřipustna.

Tak rozhodl nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Účel žadatelčina návrhu ze dne 8. března 1915 jest patrný ze skutkového děje, v žádosti vyličeného. Žadatelka nechce se spokojiti s odškodným, jež přiznáno jí příslušným úřadem ve smyslu ŠSú 13., 33. zák. ze dne 26. prosince 1912, č. 236. ř. z., za povoz rekvirovaný vojenským úřadem dle Šu 11. cit. zák., a přála by si nyní,

aby cena povozu byla vyšetřena dobrovolným soudním odhadem dle §u 267. cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208. ř. z.

Prve citovaný zákon ze dne 26. prosince 1912 jest speciálním zákonem a ježto jsou v něm, jakož i v prováděcím nařízení, k němu vydaném ze dne 14. listopadu 1914, č. 326. ř. z., jak ohledně odhadu rekvirovaných věcí, tak i pokud se týče přiřknutí odškodného ustanoveny zvláštní úřední orgány a upraveno též příslušné řízení, dlužno použití výlučně předpisů tohoto zákona.

Nesporné řízení dle cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 jest řízením, spadajícím do oboru právní péče, a má mimo jiné za úkol poskytovat ochranu proti případnému budoucímu ohrožení práva. V tomto případě jest takové ohrožení vyloučeno, ježto nároky žadatelky sluší vyřídit ve zvláštním řízení a před zvláštními úřady.

Soudní odhad ve smyslu §u 267. prve zmíněného cís. pat. neměl by tudíž žádného účelu. Bezúčelné úřední úkony mohou však býti soudem právem odmítnuty.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 27. července 1915, č. $\frac{R IX75/15}{1}$.) F. B.

Trestnost odstranění resp. zcizení uzavřených mlýnských výrobků (mouky)? Příspěvek k výkladu cís. nař. ze dne 21. února 1915, č. 41 ř. z.

Rozsudkem okresního soudu v Z. byli František Č. a Antonín Č. uznáni vinnými přestupkem § 32., č. 2. cís. nař. ze dne 21. února 1915, č. 41 ř. z., spáchaným tím, že dne 14. března 1915 v Š. uzavřené zásoby mlýnských výrobků v ceně pod 500 K, a to František Č. odstranil a Antonín Č. zcizil.

Dle důvodů rozsudku zjistil první soud, že František Č. dne 14. března 1915 na nádraží v Š. byl zadržen, když chtěl odvézt 18 kg. mouky do obce V., v jiném okrese ležící. O této mouce je zjištěno, že ji Antonín Č., bratr Františka Č., koupil ve mlýně v Š. pro sebe a dodatečně Františku Č. dále prodal. Zodpovídání se obviněných, že jim uzavření zásob a jeho následky známy nebyly, pokládal soudce za nevěrohodné a shledal ve zjištěném ději skutkovou podstatu uvedeného přestupku, poněvadž zásoby následkem všeobecného uzavření nebylo volno prodávati a bez povolení nesměly dále zcizeny býti.

Odvolání obviněných bylo zamítnuto a rozsudek z důvodu prvního soudu potvrzen.

Na zmateční stížnost ku zachování zákona c. k. generální prokuraturou podanou rozhodl nejvyšší soudní a zrušovací dvůr, že oběma rozsudky byl zákon ohledně ustanovení §§ 2., 3., lit. b), 5., č. 1, 32., č. 2 cís. nař. č. 41/15 ř. z. porušen; oba rozsudky zrušil,